

Felépült a katedrális

(Fotó: MTI — Ilovszky Béla)

PAJZÁNKODÁSBÓL KATEDRÁLIS

BÉKÉS MEGYEI JÓKAI SZÍNHÁZ: CANTERBURY MESÉK

Az évadot átdolgozó színházával valahogy közönsége is úgy lehetett, mint volt a gazda, amikor Jankó papot biztatja Chaucer eredeti történetében:

„Mondj valamit, mi nekünk tetszene.
Légy víg, habár a paripád gebe.
És girhes is, meg kehes is e ló,
de mit se bánd, ha neked így a jó!
Őrizd meg mindig víg kedélyedet!”

— Fodor András jókedvben fogant fordításában idéztük a *Canterbury meséknek* egy passzusát, s a vidámságjegyében szánta Csizsár Imre a csabai színház nyár eleji búcsújának a világsikert aratott zenés játékot.

S mi ez a tetszésünkre való történet? Fölsőleges volna a jó öreg Chaucer ember és életismeretének gazdagságát számonkérni, itt a XIV. század ANGLIÁ-jából való történetáram néhány epizódja elevene-

dik meg. Papok, apácák, lovagok, mesteremberek, parasztok históriáiban jobbra piccseket, ágyakat, dikókat és rekamiékat nehezítő emberi esendőségeink változata ez sok zenével. És jó érzés nevetni, mert lám, még most se bennünket kaptak rajt', aztán az azonosságra való bólintás végett: ha nem is vagyunk lovagok, hasonló fegyverrel hadakozunk.

A vendégrendező Csizsár Imre ennek szellemében a valóságban is nyers fából összeszegeelt piccsekre dekorációjában játszatja a történetet. S ehhez híven élteti a helyzeteket is. Pajzán és kedélyes, ironikus és rusztikus játékot játszat sodró lendülettel. Jó érzéssel építette fel a jelenetek egymásutánját, öncélú ötleteskedésnek, színészek magánszámának, amolyan vidámszínpadosdinak Csizsár munka és színház-stílusában helye nincs. S hogy tetszésünkre érdemes produkció született Békéscsabán, az éppen

ennek a feszes, kemény előadásban megmutatkozó munkastílusnak köszönhető. Az együttes, láthatóan maximális erő kifejtéssel és jókedvvel játszik, ám mégis, hogy némiképp hosszúnak tetszik az előadás, az nem Csizsár hibája, hanem a színészi talenterum fogyatékosságával magyarázható. Karakterükben nem elég jellegzetes, mesterségben még kevésbé érett színészek kaptak itt jelentős feladatokat. S a különféle figurákat, helyzeteket nem tudták erős jellegzetességgel megjeleníteni. A beszéd és a zenei képzettség hiányosságairól is hosszú lajstromot adhatnánk. De erről a színház vezetésének kellene alaposabban gondolkodni. Erre utal, hogy két vendégművész is erősítette Csizsár munkáját. **Szerencsi Éva nemcsak fiatalságával és bájjal élte szerepeit, hanem humora, eleganciája is volt a kívánatos, kacér és vágyakozó teremtések megformálásához. A körülötte**

való pajzánságokban szíves szemlélők voltunk. Érdemes választás volt őt vendégjátékra hívni. Dénes Piroksa önróniában pompás apátnő és királynő volt, Zsolnai Júliát, különféle asszonyságok alakítóját, színpadon ilyen jönnek még nem láttuk, humorral, könnyedséggel játszott. S néhányan a Canterbury zarándoklók gyülekezetéből, akik megjelenítették a történetet: vendégként Mezei Lajos, Csizsár Nándor, Lengyel István, Rudas István, Nagyidai István, Jancsik Ferenc, Kovács Zsolt, Gyurcsák Sándor, Jáki Béla, Papp Anna, Mézes Violetta.

Szaporodtak a pajzán történetek, s noha gebékel ügettek derék utazóink, elértek Canterburybe. Kedves kelleink, az ágyak élére álltak és felépült a katedrális. Gyertyák gyúltak, szent volt az áhítat. Így nekünk is jó.

Ablonczy László